

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

Gallery Poulsen Apocalypse Now - New Art from New York and Other Places, Part XI, Opening II Until 14 november "Fordi der er en konflikt i hvert menneskes hjerte mellem det rationelle og det irrationelle, mellem godt og ondt. Det gode triumferer ikke altid. Undertiden overvinder den mørke side, hvad Lincoln kaldte "de bedre engle i vores natur". Hver mand har et brudpunkt. Du og jeg har. Walter Kurtz har nået sin." - General Corman, Apocalypse Now, 1979

2020 er et vendepunkt. Er vi på randen af apokalypsen? Året har hidtil inkluderet en hurtigt spredende pandemi, eskalerende klimaforandringer, historisk ødelæggende skovbrande, raceoptøjer i USA, Brexit-aftalen eller ingen aftale? Og en spirende kold krig mellem USA og Kina plus et kommende valg i USA, bare for at nævne nogle af de ting, der ikke kun fylder vores nyhedskanaler, men i vid udstrækning også vores tanker, og som skaber en voksende frygt og usikkerhed blandt os over hele kloden. Vi oplever en brutalisering af vores samfund, og forskellen mellem top og bund bliver større og større.

Hvis general Corman ikke skal have ret i, at mørket nogle gange vinder, har vi brug for et sted, hvor vi kan løfte os ud af de mørke tanker. Vi skal se efter noget større og smukkere, vi skal gå efter lyset og ikke efter den laveste fællesnævner i et internationalt samfund, hvis fundament revner, som den grønlandske indlandsis. I tider som disse har vi brug for kunst til at inspirere og udvikle os. Kunst har gjort dette i tusinder af år, det har været med os siden begyndelsen af civilisationen.

Den kunst, der skabes i løbet af denne tid, vil utvivlsomt vise sig at være en væsentlig del af det 21. århundredes kunsthistorie. Som i andre kriser menneskeheden har været udsat for, har vi brug for kunst, kultur og videnskab mere end nogensinde før.

Apocalypse Now inviterer dig til ikke mindre end 24 kunstneres sindstilstand. Udstillingen er kunstnernes visuelle bud for verden i 2020. Galleri Poulsens årlige gruppeudstilling (som i år er koronaudskudt) er en traditionel begivenhed, hvor vi giver dig en forhåndsvisning af de næste 12-18 måneder i galleriet og introducere et antal nye kunstnernavne, som du kan stifte bekendtskab med. Blandt disse og som noget usædvanligt viser vi den danske kunstner Tine Nedbo for første gang. Tine flankeres i udstillingen af andre nye navne som chilenske Alonsa Guevara, George Boorujy, Adam Miller og Martin Wittfooth, der alle bor i og omkring New York. Ud over en nøje udvalgt skare af galleriets permanente kunstnere.

Udstillingen er ikke beregnet til at være tematisk, da kunstnerne har haft frihed til at vælge, om de ville fortolke titlen på Francis Ford Coppolas mesterværk fra 1979 direkte i deres arbejde, men det er klart for alle, at begivenhederne i 2020 påvirker og forlader deres klart mærke til nutidens kunst. Særligt klare eksempler på udstillingen ses i værkerne "Midas" af Adam Miller, "MMXX" af Martin Wittfooth, "Okeechobee" af George Boorujy, "Vores kløft" af Ryan Heshka, "En lav historie" af Jean-Pierre Roy og "Ark" af Mu Pan.

På grund af forårets globale lock-down har kunstnerne for en gangs skyld haft masser af tid til at producere, ikke kun store, men også flere værker end normalt, hvilket har givet os en logistisk udfordring, som vi har løst ved ikke kun at lave et, men to åbninger. Den første udstilling åbner den 10.10.2020 og den anden åbner den 31.10.2020 og bærer vores ydmyge håb om, at hverken vi eller dig har nået bristepunktet.

Vi er her for at minde folk om, hvorfor verden er værd at redde", Jean-Pierre Roy, juni 2020

Med: Alison Bickle (US), Angela Gram (US), Tine Nedbo (DK) Super Future Kid (DE), Alonsa Guevara (CL), Rebecca Orcutt (US), Mi Ju (KR), Barnaby Whitfield (US), Landon Bailey Higgins (US), Mu Pan (US), Aaron Johnson (US), William Powhida (US), Nicola Verlato (IT), Ryan Heshka (CA), George Boorujy (US), Tom Sandford (US), Jean-Pierre Roy (US), Taylor Schultek (US), Adam Miller (US), Martin Wittfooth (US), Jud Bergeron (US), Rainer Hosch (AT), John Jacobsmeyer (US), Jiannan Wu (CN)

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

Eighteen. Eros Unlimited Danielle Orchard, Emma Kohlmann and Rose Eken indtil november 21, 2020

I græsk mytologi er Eros søn af Afrodite, der repræsenterer den erotiske dimension af kærlighed. I Platons Symposium er han gjort et noget abstrakt begreb, der udtrykker ønsket om at skabe og formere sig, at forlænge vores liv og selv i den materielle verden. Tvingende os til at revidere denne omtvistede opfattelse, især i lyset af en global pandemi og stor social og naturlig omvæltning, præsenterer Eros Unlimited en åben udforskning af kærlighed, lyst, seksuel legemliggørelse og erotik gennem Danielle Orchards perspektiver (f. 1985, US), Emma Kohlmann (f. 1989, US) og Rose Eken (f. 1976, DK).

Nye værker på linned og papir af Danielle Orchard afslører intime scener befolket af nøgne kvinder, liggende, ryger, skitserer og omgås hinanden. Motiverne kendes fra kunsthistorien - stillebeninteriører, en sommerpicnic, der omskriver Manets ikoniske frokost (Hillside Picnic, 2020), men her er det mandlige blik helt fraværende. Hverken lokkende eller frastødende antyder deres indadvendte, tankevækkende blik verdener, der ligger uden for vores viden.

I et stort gitter med værker på papir kommer legende kroppe og levende flora organisk ud af vidunderlige spild. Emma Kohlmanns figurer arbejder med den iboende vandige natur af akvarel og blæk og materialiserer sig mellem køn, arter, natur og kultur. Nogle ser ud til at holde pause midt i seksuelle handlinger og stirrer ubeskæmmet på seeren, mens andre bare hviler og krammer sig inde i gigantiske blade. De udstråler ro, tilsyneladende uvidende og ubehagelige af byrderne ved kulturelt indskrevne tabuer, der findes i en Eden for den polymorfe og spredte natur af menneskelig seksualitet.

Rose Eken er kendt for sine omhyggelige stilleben objekter i ler og præsenterer en forfriskende punket version af temaet Eros, der udforsker lertøjs arkaiske funktion som skibe og bærere. Forskellige krukker, vaser, skåle og beholdere får en til at tænke på antikke artefakter, men er glaseret med tekster fra moderne popsange. På et faldformet fartøj spekulerer PJ Harvey på, om lyst er nok (Er dette ønske, 2020). Andre bærer vignetter af kropsløse hænder, der vrider sig, underskriver og holder livløse fugle og fremkalder uskyldens død ved kærlighedens hånd. Sammen skaber de en fragmenteret fortælling om skibbrudne romancer samt en samling af fetish genstande - vidnesbyrd om den uadskillelige fysiske og immaterielle kærlighed.

Med et overflødhedshorn af hentydende former og billedsprog cirkler tre kvindelige kunstnere omkring kompleksiteten af det moderne køn, seksualitet og intimitet med både ubesværet glæde og oprigtig sårbarhed. Deres historier omfatter hverdagsdramaet, de tektoniske skift, vi møder i livet, følelsen af at blive fejlet med af påvirkninger og ønsker uden for vores kontrol; vi genkender os selv i dem, uanset køn.

Danielle Orchard: Jeg maler mest kvinder, fordi det er den oplevelse, jeg føler mig bedst rustet til at diskutere. Jeg udforsker disse ideer fra den vestlige kunsthistorie og ser på analytisk kubisme, den italienske renæssance, Chicago Imagists, Bay Area-malerne - ethvert øjeblik, hvor den kvindelige figur er blevet brugt til at indikere en ellers skjult psykologisk position. Min proces er uorganiseret og frenetisk med vægt på den taktile og skulpturelle kvalitet af oliemaling. Jeg hælder, skraber og opbygger tykke felter af impasto, indtil et billede bliver realiseret. Jeg søger efter kilder på Instagram og i museer og bøger og er stærkt tiltrukket af punkter med fysisk pres - to vaser, der rører ved en Morandi, Georgia O'Keefes hånd, der hviler på en ko-kranium - elliptiske øjeblikke, som jeg håber at fange og fusionere med rollebesætningen jeg tegner, figurer der i sidste ende er fuldmægtige for mig selv.

Emma Kohlmann voksede op i nabolaget Riverdale i Bronx, New York. Hun tegnede ofte som barn og var balletdanser indtil sit sidste år på gymnasiet, da hun efter at have arbejdet med Alvin Ailey American Dance Theatre besluttede hun at forlade dansen. Kohlmann deltog i Hampshire College i Amherst, MA, hvor hun fik sin Bachelor of Arts-grad. Der studerede hun emner som filosofi og feministisk teori.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

Efter at have afsluttet sin bacheloruddannelse begyndte Kohlmann at zines, lave som blev offentliggjort ved hjælp af personlige venner og bekendte. I et interview med Amadeus Magazine i 2018 forklarede Kohlmann hendes personlige kunst og citerede sit hjem i Florence, MA som et sted domineret af liberale ideer og aktivisme, der har informeret hendes arbejde. Hun er i stand til at producere en stor og voksende mængde arbejde på grund af arten af de medier, hun arbejder med.

Rose Eken genskaber objekter som fx en gaffarulle, en øldåse, et cigaretskod i glaseret keramik. Hun gør et nummer ud af alt det efterladte. Hun udstiller rodet og affaldet og alt det, der ellers ligger og flyder; tomme flasker, junkfood og krøllede smøgpakker i musikstudiet under optagelserne.

Tid og tempo hænger uundgåeligt sammen med musik, og repetition og det processuelle er et særligt omdrejningspunkt igennem hele Ekens praksis. Det er netop tidens udfoldelse, det handler om: melodians tempo, mellemspillet, rummet på pause – om de steder, som venter på at blive fyldt op af mennesker og leben – Og det handler om den tid, det tager at skabe det enkelte værk.

V1 Gallery presents These Days are Nameless A solo exhibition by Geoff McFetridge Until NOVEMBER 21. 2020

We filled the room
With what we thought would be most useful
The substance of living
It took the shape of the walls
And went to the height of the ceiling
Like a train that has grown to the length of its tracks
These Days are Nameless

Geoff McFetridge, V1 Gallery, October 2020

We have no words to describe the state of things. And yet this is the title, the Name. Full of images that exist outside of language. They give a name to the time.

Geoff McFetridges stiliserede malerier af figurer og hænder i mønstrede formationer har deres rødder i synergien mellem hans kunst og produktive karriere som grafisk designer. Han arbejder i en simpel palet af grå, blå, hvid og lyserød og placerer sine motiver i humoristiske hverdagsscenarier. "Kunst for mig har altid været lig med opfindelsen, og jeg er tiltrukket af billeder. Så når du opfinder billeder, begynder verden at smelte og blive noget at manipulere," har McFetridge sagt om sin parallelle praksis. "Designsprog, der har et forhold til abstraktion, er meget tilgængeligt for mig. Mine malerier er lige så rodfæstede i logoer som i kunsthistorien." Begyndende med tegninger komponerer han sine malerier ud fra enkle geometriske former og flade todimensionale farveplaner, så de ligner reklamer, skilte, kort og andre designede elementer fra bymiljøet.

Vægmaleri på Vesterbrogade ved Vega

Geoff McFetridge bor og arbejder til dagligt i Los Angeles. Som helt ung kunstner i 1990'erne var han en del af Beautiful Losers – en samling af kreative og kunstnere, der var inspireret af do-it-yourself æstetikken i skateboard, graffiti og undergrundsmusik. McFetridge skater hver morgen i forsøget på at fejle så meget som muligt som opvarmning til sit virke som kunstner og grafisk designer. Vægmaleriet er hans første i Europa.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

Vi mødte ham i sit studio i Los Angeles til en snak om tankerne bag og tilblivelsen af *As We Improve We Disappear*.

"I sin arbejdsprocess udelader McFetridge konsekvent mere end han inkluderer."

Hvad var inspirationen til værket til VEGA?

VEGA og Tuborg henvendte sig med et meget løst brief. Det skulle handle om musik, og om det fællesskab musikken skaber. Resten var egentlig op til mig.

En af de ting jeg selv husker fra at være en dreng og spille i band med mine venner, var de her små elektriske stød, vi hele tiden fik, når der var en overgang i en forstærker eller nogle ledninger blev filtret sammen. Der er smuk samhørighed i den erindring. Et fællesskab som VEGA og jeg følte er en vigtig del af musik og ikke mindst live-musik.

Den ide vi endte med forestiller to guitarister, der er forbundet af et virvar af ledninger. Motivet er meget stramt komponeret, og så roder ledningerne rundt i midten. Jeg har aldrig før tegnet så meget kaos, men det er så fint et billede på fællesskab og samtaler og improvisation og ikke-lineære samarbejde. Formerne er på samme tid perfekte og uperfekte.

Jeg tænker på det som et billede eller nærmest et logo for fællesskab.

Hvad er udfordringen ved at lave noget i så stor skala?

Min metode er forskellig fra fx graffitimaleren, der ser væggen som et lærred og komponerer direkte tilden store flade. Jeg arbejder i den lille skala, og så blæser vi det op i størrelse.

Generelt kan man sige at der faktisk ikke er så mange udfordringer. Når man blæser noget op i stor skala, ser det i reglen bare fedt ud. Så for mig er den store skala mest bare en gave. Jeg elsker at lave et meget simpelt motiv med masser af konsekvens, og så blæse det op på en stor flade.

Men jeg synes det er spændende, at den store skala i dette tilfælde tilføjede en ekstra dimension. Der sker en ting, når man er tæt på, og en helt anden ting, når man er langt fra. Værket og oplevelsen forandrer sig alt efter perspektivet.

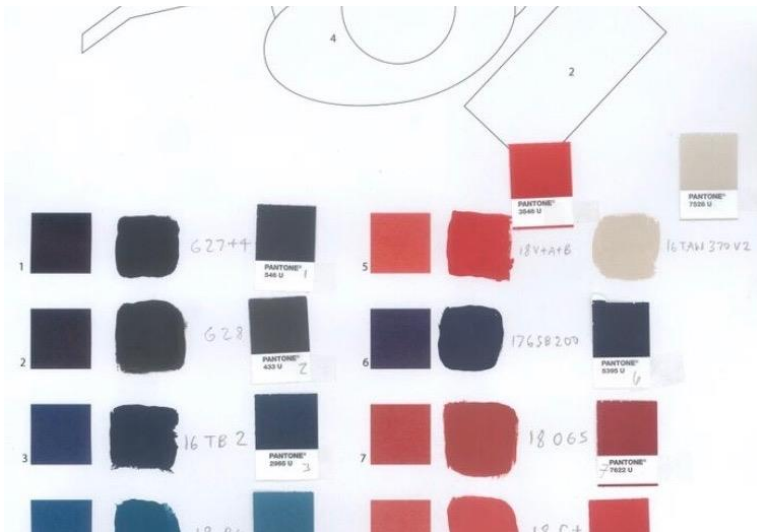
4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

Det var et særligt benspænd i forhold til 'As We Improve We Dissapear' eftersom den nederste halvdel af væggen bliver skygget for af en modstående bygning. Først når man kommer helt tæt på opdager man, at der er endnu en musiker. Det skaber en dynamik i fortællingen.

Har du en egentlig metode i dit arbejde?

Jeg arbejder med reduktion og enkelthed. At skære alt støj fra og skabe helt skarpe billeder.

Det er enkeltheden, der skaber kompositionen og holder billedet i balance. Det er mit "regelsæt" for mit arbejde.

Intet blev overladt til tilfældighederne, da maleriet skulle overføres til gavlen. Her ses de præcise farveangivelser, som skulle gengives nøjagtigt i den store skala.

Hvorfor valgte du at lave værket set i fugleperspektiv?

Fugleperspektivet kom til mig for fire år siden. Det første motiv jeg tegnede, var faktisk mig selv. Jeg tog nogle billeder af mig selv gennem et hul i loftet set direkte ovenfra. Og så malede jeg det – grundlæggende mig selv set fra oven. Men det var ikke det, jeg var uden efter. Jeg begyndte at skrælle detaljerne af, og det første motiv jeg lykkedes med, var en gruppekammer set direkte ovenfra. Det var alle disse cirkulære hoveder forbundet af arme, ikke andet.

Jeg er vildt interesseret i formen på en forstærker set ovenfra. Men jeg har absolut ingen interesse i at afbillede en forstærker set forfra med alle knapperne og detaljerne. Set ovenfra er det bare en sort firkant, men vi forstår det alligevel.

Er det en slags filosofi?

Det kan man måske godt kalde det. I VEGA-billedet er guitaren næsten ikke en guitar. Der er ingen knapper, ingen strenge, ingen håndtag. Der er bare en form og et knæk, og et nik med hovedet fra guitaristen – og så forstår man, at det er en guitar. Der er mere udeladt, end der er inkluderet.

"Jeg arbejder med reduktion og enkelthed. At skære alt støj fra og skabe helt skarpe billeder. Det er enkeltheden, der skaber kompositionen og holder billedet i balance. Det er mit regelsæt for mit arbejde."

Hvad er dit forhold til København?

Jeg elsker København, og jeg er kommet der gennem mange år, når jeg har udstillet. Jeg ejer ikke en regnjakke – jeg bor jo i Los Angeles – og det regner og blæser meget i København, men på trods er det bare så fed og sjov en by. Jeg elsker at leje en cykel og cykle rundt i byen. Jeg synes der er en slags west-coast

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

stemning i byen. København er mere som L.A. end som NYC, mere som Barcelona end som Paris. Det er meget afslappet på en cool måde, og meget inspirerende.

Hvordan er du inspireret af musik i dit arbejde?

En af de smukke ting ved at tegne er, at man kan lytte til musik, mens man arbejder. Når jeg skriver, bliver jeg altid ramt af, hvor stille en aktivitet det er. Jeg tegner hele tiden, og jeg lytter til musik hele tiden. Det er en af de skønne ting ved at være en tegner. Jeg lytter til alt muligt – mine interesser kommer i bølger. Musik er en indflydelse i mit arbejde, men ikke en direkte indflydelse. Det er svært at tale om musik. Godt jeg er en tegner og opgaven var at tegne musik.

Gether Contemporary Winner of Young Curators Program 2020: Something Blue med Océane Bruel & Maxime Fragnon 13 nov 2020 - 18 dec 2020 Vi er utroligt glade for at kunne invitere til første udgave af vores nye udstillingsformat Young Curators Program fredag den 13. november kl.16-19.

Målet med Young Curators Program er at give noget tilbage. At give plads til en uafhængig stemme i et etableret miljø til fuldt ud at udøve og udtrykke deres talent. Vi mener, at unge kuratorer, som gruppe i kunstverdenen, ofte overses i de indledende faser af deres karriere, og sjældent får det fokus de fortjener.

Derfor etablerede vi sidste vinterkonkurrencen til Young Curators Program, hvor vi opfordrede kuratorer fra hele verden til at indsende deres vision for en drømmeudstilling på galleriet. Over 30 forslag blev indsendt, og en udvælgelseskomité bestående af Irene Campolmi, uafhængig kurator, Marianne Torp, seniorkurator på SMK, Sara Lysgaard, samler af ung samtidskunst og jeg selv, Sophus Gether, valgte endeligt, blandt mange utroligt kvalificerede forslag, Katia Porro med udstillingen 'Something Blue' med kunstnerne Océane Bruel og Maxime Fragnon som vindere.

Endelig efter flere forsinkelser, på grund af corona, er det mig en stor glæde at kunne præsentere vinder af Young Curators Program 2020, Katia Porro, som herunder vil introducere sin udstilling 'Something Blue' som åbner fredag den 13. november kl. 16-19.

- Sophus Gether, Gether Contemporary

Something Blue, Kurateret af Katia Porro med Océane Bruel & Maxime Fragnon

"Bliv uorganiseret stof, klodser af kaos, slimforme." Alina Popa, "The Second Body and the Multiple Outside"

Jeg bor et sted, hvor byen møder havet, hvor de ru og forvitrede overflader af beton og kalksten forvirrer sig, mens Bluetooth-højttalere kæmper om lyden af væskebølgerne, der styrter ned på den faste jord. Jeg ankom her pludselig og dykkede i det rigtige øjeblik. I stedet for at undgå den nærliggende bølge af usikkerhed, lod jeg den bære mig her. Måske øger usikkerheden ønsket om horisonten, ønsket om store, flydende kroppe, der hverken har begyndelse eller ende. Den oceaniske følelse.

Jeg kommer fra et sted, hvor byen møder havet, hvor blå klatter af kaos - menneskets krige - er spredt over stranden og tvinger os til at lave snoede stier omkring deres slimede kroppe. Man o'krige er som affektugler, bolde der påvirker - en simpel græsse, et dødbringende brod. Og alligevel er de koloniale organismer, der ikke kan overleve uafhængigt, og fungerer således ud fra et symbiotisk forhold mellem forskellige polypper. Disse væsner kan betragtes som 'væv med fysisk intimitet og væskeudveksling' i et 'hypersea' af affekt. I en tid, hvor nærhed til andre anerkendes som farlig, konfronteres vi med vores eget behov for intimitet og menneskelig interaktion. Ligesom man-o-krige skal vores farlige, flydende kroppe på en eller anden måde stole på hinanden i tider med usikkerhed.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

"Noget blå" blev født af den "skælvende spænding imellem" for at overveje det flydende maske, der vikler os ind. Ved at samle værker af franske kunstnere Océane Bruel og Maxime Fragnon observerer udstillingen det mellemliggende mellem kroppe, rum, følelser, materialer i betragtning af det, der sker i liminale rum.

If Maxime Fragnon considers his works as landscapes, Océane Bruel's works are bodies that penetrate and cohabit within the space. Each of these elements – landscapes, bodies – reveal a certain fragility and are constantly subject to transformations caused by both natural and human made forces. It is from various periods of latency that each of their works are born, relying on this in-between, liquid state. Océane Bruel and Maxime Fragnon are porous: they absorb liquid life in an ebb and flow cycle, and through various techniques, materials and space transform. Their practices are composed of a corpus of independent forms that change over time. Elements from various works circulate, combine and intervene to form new entities.

Carrier bags of things that were (Océane Bruel, Untitled (You & Me), 2019); scattered ceramics-like shells-containing organic and fragile universes (Maxime Fragnon); reflections of surface tensions (Océane Bruel, Untitled (mirror), 2020), and objects weathered by time (Maxime Fragnon, various works) are assembled in "Something Blue" to celebrate the undefinable 'something'.

"The material self cannot be disentangled from networks that are simultaneously economic, political, cultural, scientific, and substantial...what was once the ostensible bound human subject finds herself in a swirling landscape of uncertainty." If water is an archive of matter and feeling, the works present reveal this swirling landscape in which everything is connected yet uncertain– today's diluted, liquid modern world and that oceanic feeling of eternity that one, perhaps, may be feeling today.

- Katia Porro

Galleri Bo Bjerggaard Peter Linde Busk Peter Linde Busk (f. 1973) er én af Danmarks mest markante yngre malere. Han har taget sin uddannelse på The Royal Academy of Arts og Slade School of Fine Arts i London, Hunter College of Art i New York samt på kunstakademiet i Düsseldorf. Han bor og arbejder i dag i Berlin.

Eksistensens grundvilkår, og navnlig det moderne menneskes fysiske og psykiske udsathed, er blandt hovedtemaerne hos Peter Linde Busk. Billeduniverset er befolket af tragikomiske eller forfejlede skikkelser, der fremstilles med deformiteter og uskønne forvrængninger i afgrundslignende og kaotiske rum.

I værkerne vokser der fortællinger frem om nederlag og dyb fortvivelse. Men ikke sjældent slår stemningen over i bidende satire, spøgefuldhed eller oprørsk humor. Dette skyldes ikke mindst kunstnerens anvendelse af værkstitler, der foruden referencer til verdenslitteraturen – heriblandt Baudelaire, Cervantes, Rilke og Rimbaud – stammer fra populære og epokegørende amerikanske tv-serier som Deadwood og The Wire. Titlerne fungerer ofte som en art replikker mellem billede og beskuer, der udvider værkets fortællinger.

De kunsthistoriske referencer er desuden talrige hos Peter Linde Busk, og han har også her blik for det storladne i den europæiske tradition, herunder moderne mestre i det 20. århundrede som Pablo Picasso (1881-1973) og Paul Klee (1879-1940). Blandt inspirationskilderne tæller også senmiddelalderligt ikonmaleri, ekspressionisme, Art Brut og Cobra-kunstens skyggesider.

Peter Linde Busk er også interesseret i en række delvist upåagtede eller miskendte traditioner i kunsthistorien, bl.a. børnetegninger, folkekunst og sindslidendes kunst. Hvad angår sidstnævnte henter kunstneren først og fremmest inspiration hos kunsthistorikeren og psykiateren Hans Prinzhorn (1886-1933), der i sine undersøgelser af kreativitetens grundprocesser især hæftede sig ved psykotiske patienters billedskabelse. Heri mente han at kunne påvise en helt særegen sammensætning af figuration og ornamentik, der skulle bibringe det indre kaotiske følelsesliv en vis tålelig orden.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

Lidt tilsvarende er Peter Linde Busks billedflader ofte bygget op ved hjælp af både ordnende mønstre og tilfældige spordannelser efter den kunstneriske arbejdsproces. Derudover er det et særkende hos kunstneren, at malemåden veksler mellem detaljerig, håndværksmæssig forfinelse og ekspressiv spontanitet. Uden dog at drage slutninger på baggrund af ydre ligheder med sindslidendes kunst ønsker Busk hermed at henlede vores opmærksomhed på risikovilligheden i selve det kunstneriske arbejde – hinsides kunstner-jeg'ets personlige anfægtelser og enhver indoktrinering.

Foruden maleriet omfatter Peter Linde Busks kunstpraksis også collage, keramiske arbejder og en omfattende grafisk produktion udført i forskellige blandingsteknikker.

Alt i alt aftegnes der hos Peter Linde Busk en kunstnerisk praksis i krydsfeltet mellem myte og modernitet; mellem samtidige nyfortolkninger af Det Vilde Vesten og socialpsykologiske aspekter af livet den moderne storby indre bykvarterer.

Galleri Bo Bjerggaard. Schaulager II Janaina Tschäpe, Jannis Kounellis, Georg Baselitz, Erwin Wurm

Janaina Tschäpe's oeuvre fra hendes fotografier og videoer til hendes malerier og udskæringer udtrykker en blomstrende kreativitet, der er tilpasset jordiske landskaber, æteriske kvindelige former såvel som vandige toner og biologiske former. Hendes billeder inkluderer: en figur, der er suspenderet fra livet i et offentligt rum, et fiktivt væsen af latex og oppustelige boliger, der bor i et botanisk miljø, og en jordisk oase af biomorfe pletter, der løst vises mellem streaming af plantelivet. Faktisk er Tschäpe en vidunderligt forskelligartet kunstner, hvis arbejde spænder over flere medier og samler en følsomhed over for naturen og en nysgerrig flare ind i mytologi.

Jannis Kounellis var født i Piræus, Grækenland i 1936, men har boet og arbejdet i Italien det meste af sit liv og døde i 2017. Han blev optaget som maler på Accademia degli Belli Arte i 1956, men i slutningen af 1960'erne besluttede han at forlade maleriet for at finde en anden måde at udtrykke sig på. Han tilsluttede sig gruppen af italienske kunstnere, hvis kunstneriske arbejde i 1967 fik betegnelsen Arte Povera af kunstkritikeren og kuratoren Germano Celant.

ARTE POVERA

Arte Povera gjorde op med maleriet og særligt med den ekspressive tradition. Ved at benytte sig af ydmyge og primitive materialer som kul, jern, sten og basale fødevarer, skabte Arte Povera kunstnerne en form for antikommercial og antiformal kunst med stærke politiske og kunstkritiske undertoner. Oversat på dansk betyder arte povera 'fattig kunst', men povera kan også oversættes med 'sparsom', 'stakkels' eller 'afdød'. Ordets flertydige betydning oversættes altså vanskeligt til dansk. Opgør eller modstand mod det bestående var et kodeord i Kounellis' kunst. Hans kunst var en kamp for dagligdagens og historiens poesi.

FORNEMMELSE FOR MATERIALER Kounellis arbejdede med en særlig fornemmelse for materialer i objekter og installationer. Disse spænder over rækker af fortøjrede heste til skærende gasflammer. Kounellis' materialebrug har ofte stærke historiske referencer. Som komponenter i hans værker, bærer materialerne stadig en erindring om deres funktion med sig. Kounellis voksede op i en havneby, og der er ingen tvivl om, at hans egne erindringer omkring stemningen og miljøet på havnen spiller en rolle i hans kunst.

Flere af Kounellis' værker har karakter af maleri. De er værker, der hænger på væggen, men de er ikke malede, men opbygget af forskellige materialer. Kounellis forlod, som nævnt, maleriet tidligt i sin karriere. Ikke desto mindre kaldte han sig selv for "maler". Fladen var til stadighed udgangspunktet for al hans kunst, hvad enten det var papir, vægge, gulve eller store jernbeklædte plader.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

Mødet med Kounellis' værker kan være en overvældende oplevelse. Her er der tale om konceptkunst, hvor der ingen facitliste er. Kounellis' værker er åbne, de appellerer til vore sanser og inddrager os betingelsesløst. Det er kun i mødet med os beskuere, med vore erindringer og erfaringer, at værkerne fuldendes. Det er altså op til den enkelte, at slutte fortællingen – eller måske starte en ny.

Lidt mere Kounellis:

The artist's early works, originally exhibited between 1960 and 1966, deal with urban language. These paintings reproduce actual writings and signs from the streets of Rome. Later on, the artist transferred black letters, arrows and numbers onto white canvases, paper or other surfaces, in a language deconstruction that expresses a fragmentation of the real. From 1964 onward, Kounellis addressed subjects taken from nature, from sunsets to roses. In 1967 Kounellis' investigation turned more radical, embracing concrete and natural elements including birds, soil, cacti, wool, coal, cotton, and fire.

Kounellis moved from a written and pictorial language to a physical and environmental one. Thus the use of organic and inorganic entities transformed his practice into corporeal experience, conceived as a sensorial transmission. In particular, the artist explored the sound dimension through which a painting is translated into sheet music to play or dance to. Already in 1960, Kounellis began chanting his letters on canvas, and in 1970 the artist included the presence of a musician or a dancer. An investigation into the olfactory, which began in 1969 with coffee, continued through the 1980s with elements like grappa, in order to escape the illusory limits of the painting and join with the virtual chaos of reality.

In the installations realized toward the end of the 1960s, the artist sets up a dialectic battle between the lightness, instability and temporal nature connected with the fragility of the organic element and the heaviness, permanence, artificiality and rigidity of industrial structures, represented by modular surfaces in gray-painted metal. Kounellis participated in exhibitions that paved the way to Arte Povera, which in turn translated into an authentic form of visual expression. An approach that recalls ancient culture, interpreted according to a contemporary spirit, in contrast with the loss of historical and social identity that took place during the postwar period.

Beginning in 1967, the year of the so-called "fire daisy," the phenomenon of combustion began to appear frequently in the artist's work: a "fire writing" that enlightens the transformative and regenerative potential of flames. At the height of the mutation, according to alchemical tradition, we find gold, employed by the artist in multiple ways. In the installation *Untitled (Tragedia civile)* (1975), the contrast between the gold leaf that covers a bare wall and the black clothing hanging on a coat hanger underlines the dramatic nature of a scene that alludes to a personal and historical crisis. In Kounellis' work smoke, naturally connected with fire, functions both as a residual of a pictorial process, and as proof of the passage of time. The traces of soot on stones, canvases and walls that characterize some of his works from 1979 and 1980 indicate a personal "return to painting," in opposition to the anti-ideological and hedonistic approach employed in a large part of the painting production in the 1980s.

Throughout his artistic research Kounellis develops a tragic and personal relationship with culture and history, avoiding a refined and reverential attitude. He would eventually represent the past with an incomplete collection of fragments of classical statues, as in the work from 1974. Meanwhile, in other works the Greco-Roman heritage is explored through the mask, as in the 1973 installation made up of a wooden frame on which plaster casts of faces are placed. The door is another symbol of the artist's intolerance for the dynamics of his present. The passageways between rooms are closed up with stones, iron reinforcing bars and lead sheets making several spaces inaccessible in order to emphasize their unknown, metaphysical and surreal dimension.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

The exhibition narrative is completed with large-scale installations realized by Kounellis from the end of the 1980s. These ensembles envelop shelves or metal constructions containing objects of various origins: from musical instruments to sacks, from plaster casts to stones, from coats to glasses, from mechanical gears to fragments of furniture. The large interventions hosted in the central rooms of the two main floors of Ca' Corner della Regina are included in this context. Already as early as 1967 Kounellis dealt with the motifs of gravity and equilibrium in his works. However, it wasn't until the 1980s and 1990s that he developed a deeper dialogue with architectural and urban spaces. Both of these aspects would result in the monumental 1992's installation presented in the internal courtyard of the Venetian palazzo. Originally conceived for the external façade of a building in Barcelona, it's composed of seven metal plates that support sacks filled with coffee beans.

The retrospective is completed on the ground floor by documents – including films, exhibition catalogues, invitations, posters and archival photographs – that trace Kounellis' exhibition history, and by a focus on his theater projects. The exhibition is accompanied by a volume that includes an essay by Germano Celant and an extensive illustrated chronology, documenting and exploring Jannis Kounellis' artistic career and biography. Designed by 2x4 (New York), the book is published by Fondazione Prada.

Georg Baselitz egl. Hans-Georg Kern, f. 1938, tysk maler, grafiker og billedhugger. Georg Baselitz er en af sin generations mest fremtrædende tyske kunstnere, særlig kendt for at male figurative motiver vendt på hovedet. Han voksede op i DDR, men flyttede 1958 til Vestberlin (hvor han tog navn efter sin fødeby Deutschbaselitz). Han blev uddannet på Hochschule für Bildende Künste og var her professor 1983-88.

Georg Baselitz' tidligste malerier med amorfte menneskefigurer virkede så provokerende, at to af dem i 1963 blev konfiskeret som pornografiske og først frigivet flere år senere.

De efterfølgende ekspressive serier, Helte og Nye typer, skildrer jægere eller soldater, der ensomme og med fortvivlet heroisme vandrer blandt ruiner i krigshærgede landskaber. I stadig højere grad blev figurerne fragmenterede af brudlinjer, eller de befandt sig frit svævende i rummet, indtil det første motiv vendt på hovedet blev malet i 1969.

Som en metode til at frigøre betragterens fantasi nedbrød Georg Baselitz på denne måde motivets indhold. Fra slutningen af 1970'erne ses desuden en større grad af abstraktion for yderligere at øge spændingen til figurationen. Dette er fra 1991 blevet videreført i en lang serie malerier i storformat med fortløbende numre som titler.

Georg Baselitz har en omfattende grafisk produktion, hvor han især arbejder med radering og træsnit. Inspireret af tysk ekspressionisme har han siden 1979 også udført figurative skulpturer, rå og kraftfuldt forarbejdet af store træblokke og ofte bemalet sporadisk med stærke farver.

Louisiana og Statens Museum for Kunst ejer værker af Georg Baselitz.

Tysk Billedkunst fra 1850 til 2016

Billedhuggerkunsten var fra midten af 1800-tallet behersket af en nybarok stil, der især kom til udtryk i store nationale monumenter af Reinhold Begas.

Først med Max Klingers symbolistiske skulptur skete der en fornyelse, der senere videreførtes af de ekspressionistiske kunstnere Ernst Barlach, Wilhelm Lehmbruck og Käthe Kollwitz.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

Fra omkring 1850 fornyedes historiemaleriet af Adolph von Menzel, der samtidig i sine interiører og landskaber foregreb impressionismen. En klassisk romantisk strømning dyrkedes af Anselm Feuerbach og Hans von Marées.

Impressionismens vigtigste udøvere var Max Liebermann, Max Slevogt og Lovis Corinth. I 1890'erne grundlagdes Sezessionerne bl.a. Münchner Sezession i 1892 og Berliner Sezession i 1898, og jugendstilen udvikledes af bl.a. Franz von Stuck, Max Klinger og Alfred Kubin. Kunstnerkolonierne i Dachau (Adolf Hölzel) og Worpswede (bl.a. Paula Modersohn-Becker) dyrkede et stemningsfuldt landskabsmaleri.

Modernismen brød samtidig igennem i Berlin, Dresden og München med dannelsen af kunstnergrupperne Die Brücke (1905) med bl.a. Ernst Ludwig Kirchner, Erich Heckel, Karl Schmidt-Rottluff, Emil Nolde og Otto Mueller samt Der Blaue Reiter (1911) med bl.a. Wassily Kandinsky, Franz Marc, August Macke og Paul Klee samt aktiviteterne omkring tidsskriftet og galleriet Der Sturm i Berlin fra 1910.

Dadaismen blev grundlagt under 1. Verdenskrig i Zürich af bl.a. Hugo Ball og videreførtes senere i Berlin (Raoul Hausmann, John Heartfield, George Grosz og Hannah Höch), i Köln (Max Ernst og Hans Arp) og i Hannover (Kurt Schwitters).

Samtidig betød erfaringerne fra 1. Verdenskrig et gennembrud for skildringen af menneskets forladthed hos kunstnere som Max Beckmann og Otto Dix.

Bauhaus-skolens konstruktivism og maskinæstetik var dominerende 1919-33 (Oskar Schlemmer) samtidig med den saglige, ekstremrealistiske retning Neue Sachlichkeit.

Denne udvikling blev brat stoppet i 1930'erne med nazismens magtovertagelse og proklameringen af dens ultrakonservative kunstsyn. Nazisterne konfiskerede talrige privat- og offentligt ejede kunstværker, og med udstillingen Entartete Kunst i 1937 blev den moderne kunst forbudt. I stedet trådte skildringen af en "sund" menneskehed, eksemplificeret fx i Arno Brekers ekstremt klassicistiske skulpturer. Flere af den tyske avantgardes vigtigste kunstnere flygtede til udlandet, og deres værker blev ødelagt.

Med delingen af Tyskland 1948-49 splittedes også kunstscenen. Den internationale modernisme fik ringe vilkår i Østtyskland, hvor den abstrakte kunst betragtedes som udtryk for "senkapitalistisk fremmedgørelse". Med Picasso som udgangspunkt forsøgte man at skabe et moderne udtryk, som det ses hos malerne Willi Sitte, Harald Metzkes ; samme tendens lå i skulpturen hos Gustav Seitz .

Vigtig var den såkaldte Leipziger Schule med kunstnere som Werner Tübke , Bernhard Heisig , Wolfgang Mattheuer, Heinz Zander og Arno Rink.

I Vesttyskland overtog man i 1950'erne en international, abstrakt ekspressionisme, som det ses hos Münchenergruppen Zen 49 (bl.a. Willi Baumeister og Rupprecht Geiger), Frankfurtergruppen Quadriga (bl.a. Bernhard Schulze og Otto Greis) og Düsseldorfergruppen Gruppe 53 (Gerhard Hoeme og Peter Brüning). Tachismen blev repræsenteret af Wols og Hans Hartung. Med gruppen Zero, dannet i Düsseldorf 1957-58 (Otto Piene og Heinz Mack), gjorde nye tendenser sig gældende.

Efter 1960'ernes internationale Fluxus-manifestationer og happenings udviklede Joseph Beuys og Wolf Vostell i 1970'erne aktionskunsten, hvor mottoet var en sammensmeltning af kunst og liv. Særlig Beuys kom til at præge både tysk og international kunst.

Fra 1960 udviklede Eugen Schönebeck , Georg Baselitz, A.R. Penck, Gerhard Richter og Sigmar Polke et spændingsfelt mellem fabulerende figuration og abstraktion. Det er sikkert ikke noget tilfælde, at alle de nævnte stammede fra Østtyskland eller Østeuropa, hvor den figurativ-ekspressionistiske maletradition var

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

gældende. En anden tendens repræsenterede Markus Lüpertz, Anselm Kiefer og Jörg Immendorff, der bearbejdede de tyske myter og traumer og skabte forudsætningerne for 1980'ernes ekspressive maleri, Die Neuen Wilden.

Efter Tysklands genforening har man forsøgt at trække paralleller i udviklingen af det kunstneriske udtryk efter 1945 i Øst og Vest med udstillinger som "Deutschlandbilder" (1997) og "Ein Jahrhundert Kunst in Deutschland" (1999-2000).

Det første årti af det 21. århundrede viser nye realistiske tendenser. Særlig er den såkaldte Neue Leiziger Schule slået igennem internationalt. De vigtigste kunstnere er Neo Rauch, Tim Eitel (f.1971), Matthias Weischer og Tilo Baumgärtel.

Stilen er en naivistisk, tegneserieagtig realisme, som på grund af værkernes store format hæver de ofte banale og hverdagsagtige motiver op til en arketypisk og eviggyldig sandhed. Flere af skolens kunstnere er repræsenteret på kunstmuseet Arken.

Andre tendenser er Eberhard Haveksts strømlinede photoshop-realisme og Thomas Scheibitz' fragmentariske post-kubisme. Sidstnævnte repræsenterede Tyskland på Venedigbiennalen i 2005.

Erwin Wurm Antropomorfe pølser, agurker, overvægtige biler og levende skulpturer, hvor publikum selv bliver udstillet i akavede situationer: Erwin Wurm er en farverig kunstner med dybe rødder i det absurde. Kunsten.nu talte med den østrigske kunstner i forbindelse med udstillingen Discipline of Subjectivity på Museum Jorn.

Det er vanskeligt ikke at trække på smilebåndet, når man bevæger sig igennem en udstilling med Erwin Wurm. Og udstillingen på Museum Jorn var da heller ingen undtagelse; fra de mandsstore, antropomorfe pølsestatuer, der møder den besøgende ved indgangen til udstillingen, til Erwin Wurms særkende, de såkaldte One Minute Sculptures, hvor man kan træffe at møde ens medbesøgende med en spand på hovedet eller liggende på et ubekvemt leje af tennisbolde. Men for Wurm er humoren ikke et mål i sig selv, men blot en afledt effekt af de problematikker, som han undersøger gennem sin kunst:

“Jeg er generelt ikke så interesseret i humor i sig selv. Men jeg kan i høj grad relatere til absurd teater, som Jean Genet, Ionesco og Beckett, der for mig beskriver realismens umulighed, fordi virkeligheden er langt mere vanvittig, end vi nogensinde ville kunne forestille os,” siger Wurm, da jeg indledningsvis spørger ind til brugen af humor som virkemiddel.

“Folk spørger også om jeg er inspireret af surrealismen eller Wieneraktionismen, men det er heller ikke tilfældet. De beskæftigede sig med de store tematikker, og jeg er mere interesseret i det marginale, i dagligdagens paradokser, og i de oversete sider af verden. Nogle gange er det paradoksale tragisk, nogle gange er det komisk, men humor er kun en lille del af det.”

Mennesker som objekter og objekter som mennesker

En stor del af Wurms værker kredser om sammenblandingen af det menneskelige og det ikke menneskelige; imellem biologiske og teknologiske systemer. Interessen for det transhumane manifesterer sig derfor mange steder i Wurms praksis, hvor objekter bliver menneskelige, og mennesker forvandles til objekter.

Et karakteristisk træk ved Wurms praksis er skulpturer, hvor hverdagsgenstande som huse og biler er svulmet op eller tvistet i forskudte perspektiver. På udstillingen finder vi ingen af de fysiske skulpturer, men værkerne er dog repræsenteret ved videoinstallationen Am I a House? (2005), hvor et talende, fedladent hus – baseret på skulpturen Fat House (2003) – har antaget menneskelige træk.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

“Jeg begyndte at interessere mig for fedme; altså det at tage på eller at tabe sig, og hvordan det relaterer sig direkte til den skulpturelle praksis, eksempelvis i ler, hvor man altid tilføjer eller fjerner materiale. Men jeg ønskede ikke at arbejde med mennesker, så hvad ville der ske, hvis jeg overførte fedmen til andre ting? Vi definerer netop os selv gennem genstande og ejendom, så hvad hvis jeg tog højt værdsatte genstande, som en bil eller et hus og gjorde dem fede? Og det, der sker er, at tingene pludselig bliver menneskelige.”

Det almene i det særegne

Et gennemgående ikonografisk træk i udstillingen er brugen af pølser og (syltede) agurker. Wurm svarer ikke straks, da jeg spørger ind til emnet, men indleder ved at fortælle om den franske filosof Michel de Montaigne, der beskrev verden ved at skrive om sig selv. “Montaigne spejlede verden gennem sin egen personlighed, gennem sine længsler, begær og problemer”, begynder Wurm. “Og det er også det, kunstnere og forfattere gør. Hvis du ellers er klog nok, eller finder den rigtige måde at ophøje det personlige til almengyldige spørgsmål, er det subjektive noget, alle kan få noget ud af.”

“Jeg voksede op i 50'erne, og min bedstefar lavede morgenmad hver dag, og når jeg havde været en god dreng, fik jeg en pølse eller en syltet agurk som belønning.” Begge er centraleuropæiske fødevarerikoner for arbejderklassen, men Wurm tager denne personlige historie og symbolik og forsøger at ophøje den til et mere almengyldigt symbol:

“Pølserne har en naturlig, biologisk begyndelse, men bliver forarbejdet til noget kunstigt, så for mig bliver de også et symbol på mennesker, der bliver skabt, og sidenhen forarbejdet af samfundet.”

Man kan vel også sige at det individuelle forsvinder i eksempelvis agurkeselvportrætterne? Der er et tab af individualitet, hvor egoet forsvinder, og det almengyldige står tilbage.

“God pointe. De fleste af mine skulpturer har ikke noget ansigt. De er arketyper. Og så har agurker og pølser selvfølgelig også en meget karakteristisk form, der minder om bestemte legemsdele, som jeg også finder det interessant at arbejde med, fordi denne legemsdel i høj grad er ansvarlig for verdens tilstand.”

“Alle disse krige osv.”, siger Wurm med et glimt i øjet: “De er allesammen relateret til agurker og pølser. Og jeg laver sjov med det, men jeg er bestemt også meget kritisk. Jeg gør nar, men gør også nar af mig selv og min egen position. Som en der har en penis, er jeg en del af dette problem, som har eksisteret siden verdens begyndelse. Så det er også en kritisk kommentar om samfundet.”

Performative skulpturer

Wurm er nok bedst kendt for sine One Minute Sculptures, hvor publikum inviteres til at følge en mere eller mindre absurd instruks, for derved selv blive en del af værket. Jeg spørger ind til Wurms inspirationskilder og hvordan hans performative skulpturbegreb relaterer sig til eksempelvis fluxus, Joseph Beuys eller den senere relationelle æstetik.

“Beuys er tæt knyttet til begrebet social skulptur, og jeg var længe en stor fan, men efterhånden tabte jeg forbindelsen i mine bestræbelser på at finde min egen tilgang. Da jeg begyndte at studere kunst, ønskede jeg i lang tid at blive maler, men de placerede mig i stedet på skulpturholdet. Jeg satte mig derfor for at definere mit eget skulpturbegreb: Hvad er en skulptur? Hvad kan en skulptur være? Når du har en tredimensionel form bevæger folk sig rundt om skulpturen, så dermed tager det tid for skulpturen at åbenbare sig for beskueren. Så hvad sker der, når man overfører tidslighed til skulpturen selv? Dét er i høj grad grundideen bag mine One Minute Sculptures.”

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2020 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Galleri Bo Bjerggaard

“Jeg undersøgte fx. hvordan det at samle en telefon op på den ene side åbenlyst er en form for handling, men måske også kunne være en form for skulptur. Hvad skal der til, for at noget bliver skulptur? Er Slow Motion svaret? Hvis jeg strækker bevægelsen meget langsomt, så det næsten står stille? Eller er det repetition, hvor bevægelsen gentages så mange gange, at den nærmest mister sin betydning? Den problematik ligger til grund for mange af mine værker”

“Med One Minute Sculptures er der også et andet aspekt: Når du bevæger dig igennem udstillingen er du et sansende subjekt, men når du realiserer en One Minute Sculpture, forvandles du til et objekt, som bliver betragtet af andre. Det er et totalt paradigmeskift. Men det centrale er, at folk rent faktisk gør det, for hvis en person blot passerer forbi og ser på billede- og tekstinstruktion, så er det konceptkunst. Men når man rent faktisk følger instruksenen, så bliver det teatralisk, performativt og meget psykologisk, hvor der er noget på færde, og du selv bliver betragtet. Dét finder jeg langt mere interessant.”

Jeg spørger Wurm, om der er tale om en form for bevidst kontroltab som kunstner, når man sådan overlader skabelsen af værket til publikum. “Ikke rigtigt”, griner Wurm. “Jeg er lidt af en diktator, så jeg er ked af at skuffe dig, når nu dette er sådan et demokratisk land, men jeg bruger grundlæggende publikum som et værktøj. Når jeg vil have nogen til at gøre noget i instruktionen, så skal de gøre det for, at det bliver til et af mine værker. De kan vælge at gøre noget andet pjat, men så er det noget andet, og ikke et Erwin Wurm-værk. På dét punkt er jeg meget streng.”

Erwin Wurm bor og arbejder i Wien og Limberg, Østrig. Hans fysisk interaktive og mentalt stimulerende kunst er blevet udstillet over hele verden, og indgår i samlingen på bl.a. Museum of Modern Art, New York, Centre Pompidou, Paris, og The National Museum of Art, Osaka. Wurm har desuden repræsenteret Østrig på den 57. Venedig Biennale i 2017.